

Arrest

nr. 275 119 van 7 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 oktober 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verweerder neemt op 29 oktober 2019 een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het hiertegen ingediende beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 19 december 2019 met nummer 230 552.

1.3. Verzoekster dient op 20 augustus 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Verweerder neemt op 16 november 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.08.2021 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.11.2021 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

1.5. Eveneens op 16 november 2021 neemt verweerder een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 1, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden. Op 17.10.2018 diende zij echter een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis in, die op 29.04.2019 negatief werd afgesloten. Uit niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van "artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991".

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

"[...]"

Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (onontvankelijk), als-ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt o.a. dat uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat betrokken verschillende pathologie zou vertonen waarvoor zij ontstekingsremmers en betahistidine zou nemen. Geen van de vermelde aandoeningen is onderbouwd met een objectieve investigatie. Ondanks de polypathologie die vermeld wordt is er geen nood aan specifiek of specialistische therapie nodig. We besluiten dat de voorwaarde van beapalde aemst van de pathologie zoals gesteld in art. 9ter van de vreemdelingenwet niet voldaan is gezien de arts nalaat de verschillende aandoeningen objectief te onderbouwen en een doelgerichte therapie te vermelden." en "Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit..."

Dat deze beslissingen evenwel strijdig zijn met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel enkel geoordeeld heeft omtrent de ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de betrokkene, zonder dat nagegaan werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

Dat dit uiteraard manifest strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het dient benadrukt te worden dat artikel 9ter §, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op drie verschillende situaties, namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven;
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit;
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

De hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM over artikel 3 kan geen afbreuk doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet biedt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. (RvV 92.258, 27 november 2012; RvV 92.397, 29 november 2012; RvV 92.444, 29 november 2012; RvV 92.661, 30 november 2012; RvV 92.863, 4 december 2012)

Dat verzoekster daarnaast uitdrukkelijk wenst te benadrukken dat zij verschillende pathologie vertoont. Het dient benadrukt te worden dat een behandeling noodzakelijk is.

Eveneens wenst verzoekster te benadrukken dat de verwerende partij uitdrukkelijk in gebreke blijft om aan te tonen waarom er kennelijk geen sprake zou zijn van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekster heeft voldoende aangetoond dat zij wel degelijk ernstige problemen heeft in Servië, zodat een terugkeer dan ook menselijk gezien onmogelijk kan plaatsvinden.

De beslissingen maken dan ook een ernstige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster. Minstens kan verzoekster zich manifest niet vinden in de motieven van de bestreden beslissing, dewelke genomen zijn zonder een correcte beoordeling van de feiten.

De beslissingen maken dan ook een wezenlijke inbreuk op de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissingen als nietig dienen beschouwd te worden en dienen vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De bestreden beslissingen komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeksters verblijfsaanvraag om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, waarbij wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 10 november 2021. Deze legt duidelijk uit waarom er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekster verblijft. Dit medisch advies werd samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht en maakt integraal deel uit van deze beslissing. Ook wat betreft de tweede bestreden beslissing werd voorzien in een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoekster het bevel wordt gegeven het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten, omdat zij het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen ruimschoots heeft overschreden. Verzoekster toont niet aan waarom de vermelde motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet, te meer daar verzoekster van oordeel is dat de bestreden beslissingen ten onrechte werden getroffen. Dit houdt verband met de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9ter, §1 en §3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

[...].

[...].

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° [...].”

2.5. De arts-adviseur verstrekte op 10 november 2021 het volgende medisch advies:

“Artikel 9 ter, §3, 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het medisch getuigschrift (procedures van voor 10 januari 2011) / het standaard medisch getuigschrift (procedures van na 10 januari 2011) voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn/haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.08.2021.

Aangeleverde documenten:

SMG dd. 17-7-2021 van d. E., huisarts,; met de volgende informatie:

o Pathologie van astma, polyartrose, vertigo, hypercholesterolemie posttraumatisch en lymfoedeem.

o Vermelde therapie: anti-inflammatoire middelen en betahistidine

Bespreking:

Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat betrokken verschillende pathologie zou vertonen waarvoor zij ontstekingsremmers en betahistidine zou nemen. Geen van de vermelde aandoeningen is onderbouwd met een objectieve investigatie. Ondanks de polypathologie die vermeld wordt is er geen nood aan specifiek of specialistische therapie nodig.

We besluiten dus dat de voorwaarde van bepaalde ernst van de pathologie zoals gesteld in art 9ter van de vreemdelingenwet niet voldaan is gezien de arts nalaat de verschillende aandoeningen objectief te onderbouwen en een doelgerichte therapie te vermelden.

Besluit:

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn/haar land van herkomst of het land waar hij/zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”

2.6. Verzoeksters verblijfsaanvraag werd dus onontvankelijk verklaard, omdat de arts-adviseur van oordeel was dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9 ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Hij komt dan ook tot het besluit *“dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn/haar land van herkomst of het land waar hij/zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”*.

2.7. Gelet op het voormelde kan verzoekster niet dienstig opwerpen dat verweerder, in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, *“evenwel enkel geoordeeld heeft omtrent de ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de betrokkene, zonder dat nagegaan werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst”*. Verzoekster gaat er totaal aan voorbij dat de drie verschillende situaties die artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgens haar bevat en die ze opsomt in haar verzoekschrift enkel van toepassing zijn op voorwaarde dat het gaan om een ernstige ziekte, quod non. Uit niets blijkt dat de arts-adviseur van oordeel was dat verzoekster geen ernstige ziekte heeft omdat het niet gaat om een direct levensbedreigende ziekte, zodat verzoekster niet dienstig kan opwerpen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan direct levensbedreigende ziektes. In het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling is geen levensbedreigende ziekte vereist maar er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073), wat in casu ontbreekt.

2.8. Verzoekster betoogt dat *“zij verschillende pathologie (sic.) vertoont”* en dat *“dient benadrukt te worden dat een behandeling noodzakelijk is”*, doch met dit nietszeggende betoog kan ze de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Hetzelfde geldt voor haar overtuiging dat ze de eerste bestreden beslissing *“Volledig ten onrechte”* heeft gekregen en dat deze *“manifest strijdig is met artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet”*. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster niets concreets inbrengt tegen wat in het medisch advies van de arts-adviseur kan worden gelezen. Verzoekster gaat meer bepaald niet in op de vaststellingen in het medisch advies dat de aandoeningen niet zijn *“onderbouwd met een objectieve investigatie”*, dat *“ondanks de polypathologie die vermeld wordt er geen nood [is] aan specifiek of specialistische therapie (...)”* en dat er *“geen doelgerichte therapie”* is vermeld. Aangezien verzoekster deze vaststellingen niet concreet bespreekt, toont zij niet aan dat de eerste bestreden beslissing die hierop steunt in strijd zou zijn met artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet of dat ze zou berusten op incorrecte gegevens of een verkeerde beoordeling van de voorliggende gegevens.

2.9. De tweede bestreden beslissing kan bezwaarlijk aan het wankelen worden gebracht door het algemeen betoog van verzoekster dat *“zij wel degelijk ernstige problemen heeft in Servië, zodat een terugkeer dan ook menselijk gezien onmogelijk kan plaatsvinden”* en door haar overtuiging dat ze *“Volledig ten onrechte”* een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA